

UOHSX00DPV8F

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka:

ÚOHS-R0124/2020/VZ

Číslo jednací:

ÚOHS-25764/2020/321/HBa

Brno: 19. srpna 2020

V řízení o rozkladu ze dne 22. 6. 2020 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, jenž byl podán navrhovatelem –

- **MAGION system, a. s.**, IČO 25872818, se sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín,
proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 6. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0182/2020/VZ, č.j. ÚOHS-17233/2020/531/JHI, vydanému ve věci přezkoumání úkonů zadavatelů –
- **Filosofický ústav AV ČR, v. v. i.**, IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1,
- **Ústav dějin umění AV ČR, v. v. i.**, IČO 68378033, se sídlem Husova 352/4, 110 00 Praha 1,
- **Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v. v. i.**, IČO 68378114, se sídlem Vlašská 355/9, 118 00 Praha 1,
- **Národohospodářský ústav AV ČR, v. v. i.**, IČO 67985998, se sídlem Politických vězňů 936/7, 110 00 Praha 1,
- **Etnologický ústav AV ČR, v. v. i.**, IČO 68378076, se sídlem Na Florenci 1420/3, 110 00 Praha 1, všichni ve správním řízení zastoupeni Filosofickým ústavem AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1,

učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „Dodávka Ekonomického informačního systému včetně implementace a zajištění služeb provozní podpory a rozvoje“ v otevřeném řízení, jehož

oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 2. 3. 2020 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 5. 3. 2020 pod ev. č. Z2020-007919, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 6. 3. 2020 pod ev. č. 2020/S 047-111212,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 6. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0182/2020/VZ, č. j. ÚOHS-17233/2020/531/JHl,

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále též „**zákon**“¹) k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu, a pro zvláštní postupy podle části šesté, obdržel dne 4. 5. 2020 návrh z téhož dne navrhovatele – MAGION system, a. s., IČO 25872818, se sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín (dále též „**navrhovatel**“) – kterým bylo zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0182/2020/VZ o přezkumu úkonů zadavatelů – Filosofický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1, Ústav dějin umění AV ČR, v. v. i., IČO 68378033, se sídlem Husova 352/4, 110 00 Praha 1, Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v. v. i., IČO 68378114, se sídlem Vlašská 355/9, 118 00 Praha 1, Národohospodářský ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985998, se sídlem Politických vězňů 936/7, 110 00 Praha 1, Etnologický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 68378076, se sídlem Na Florenci 1420/3, 110 00 Praha 1, všichni ve správním řízení zastoupeni Filosofickým ústavem AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1 (společně dále též „**zadavatel**“) – ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „Dodávka Ekonomického informačního systému včetně implementace a zajištění služeb provozní podpory a rozvoje“

¹ Pozn.: Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 56 odst. 1 zákona v návaznosti na § 273 zákona.

v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 2. 3. 2020 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 5. 3. 2020 pod ev. č. Z2020-007919, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 6. 3. 2020 pod ev. č. 2020/S 047-111212 (dále též „**veřejná zakázka**“).

2. Navrhovatel v návrhu namítal nezákonnost zadávacích podmínek veřejné zakázky. Dle navrhovatele zadavatel porušil zásadu transparentnosti, neboť poslední den lhůty pro podání nabídek stanovil na den pracovního klidu. Následně nebylo zřejmé, zda platí tento den, či nejbližší následující pracovní. S tím souvisí i to, že elektronický nástroj neumožnil podat nabídky později, než v zadavatelem uvedeném termínu. Zadavatel rovněž netransparentně stanovil dílčí hodnotící kritéria týkající se funkcionalit požadovaného systému. Zadavatel dále stanovil nepřiměřeně krátkou dobu realizace zakázky. Dle navrhovatele tak zadavatel favorizuje stávajícího dodavatele, který se může podmínkám zakázky nejlépe přizpůsobit. Proto je návrhem požadováno, aby Úřad zadávací řízení zrušil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Dne 9. 6. 2020 vydal Úřad ve věci rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0182/2020/VZ, č. j. ÚOHS-17233/2020/531/JHI (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým návrh zamítl dle § 265 písm. a) zákona, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření.
4. Své rozhodnutí odůvodnil Úřad nedůvodností námitek návrhu. Poslední den lhůty pro podání nabídek byl sice stanoven na den pracovního klidu, nicméně byl stanoven pevným datem, proto se na něj nevztahují pravidla zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též „**občanský zákoník**“) pro počítání času. Konformně s tímto výkladem zákona pak funguje elektronický nástroj, který pozdější podání nabídek neumožní.
5. Úřad rovněž dospěl k závěru, že zadavatel je oprávněn zvolit dílčí hodnotící kritéria dle své úvahy. V daném případě jsou kritéria jasná, srozumitelná a ověřitelná. Pokud zadavatel preferuje prvky standardní funkcionality systému oproti rozšiřujícím požadavkům, tyto své preference logicky odůvodnil nižšími nároky na kapacity zadavatele i dodavatele. Celková váha obou kritérií pak činí v součtu pouze 40 %, což umožňuje, aby v soutěži zvítězil i dodavatel, jehož nabídka nebyla v dílčích kritériích funkcionalit vyhodnocena jako nejvýhodnější. Očekávání zadavatele, že dodavatel nabízející již existující funkcionality bude klást na zadavatele méně nároků při implementaci systému, je legitimní.
6. Napadené rozhodnutí cituje rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ-26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019: „...*(k) přezkumu zadavatelových důvodů, kterými obhajuje nastavení hodnotících kritérií předmětné veřejné zakázky, by (...) měl Úřad přistoupit pouze v případě zásadní logické či racionální nesrovnalosti, která zároveň bude z jeho strany dostatečně odborně podložena...*“ Z toho napadené rozhodnutí dovozuje, že v případě, že zadavatelovo zdůvodnění kritéria hodnocení nevykazuje nesrovnalosti, nemá Úřad věcně zkoumat konkrétní důvody. Důvody prezentované zadavatelem nevykazují logickou, popř. racionální nesrovnalost.
7. Stran termínu plnění napadené rozhodnutí konstatuje, že plnění veřejné zakázky je závislé na harmonogramu, který je uváděn v zadávací dokumentaci. Vzhledem k tomu, že si zadavatel vyhradil změnu závazku v tom smyslu, že termín ukončení plnění může být až o rok posunut, je doba předpokládaného plnění závazku přiměřená.

III. Rozklad navrhovatele

8. Napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 10. 6. 2020, zadavateli dne 9. 6. 2020. Navrhovatel proti němu podal dne 22. 6. 2020 rozklad datovaný téhož dne. Rozklad tak byl podán v zákonné lhůtě.

IV. Námitky rozkladu

9. Navrhovatel v rozkladu v první řadě namítá, že zadávací podmínky jsou netransparentní. Zadavatel stanovil poslední den lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu. Dle obecných právních principů lhůty nekončí ve dnech pracovního klidu. Proto u navrhovatele důvodně vznikla pochybnost o konci lhůty. Konec lhůty je zmatečný a způsobuje netransparentnost zadávacích podmínek, která mohla mít přímý vliv na to, zda některé nabídky byly podány včas.
10. Kritérium hodnocení, resp. dílčí kritéria hodnocení stanovená v čl. 9. „HODNOTÍCÍ KRITÉRIA“, bodu 9.1 „Dílčí hodnotící kritéria“, odstavcích 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace jsou dle navrhovatele stanovená v rozporu s § 114 zákona, neboť nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky, která na základě těchto dílčích kritérií hodnocení získá nejvyšší počet bodů. Ekonomická výhodnost nabídky je nejvýhodnější poměr nabídkové ceny a kvality. Stanovená dílčí kritéria však o kvalitě nevyovídají ničeho.
11. Zadavatel měl namísto zvolených kritérií stanovit kritérium náročnosti na součinnost zadavatele. Nelze totiž automaticky dovozovat, že řešení, které má více funkcionalit ve standardu, bude méně náročné na součinnost zadavatele při dokončení celku. Mezi těmito aspekty není úměra. Nelze vyloučit, že dodavatel, který bude funkcionality doprogramovávat až v rámci plnění zakázky, poskytne kvalitnější plnění.
12. Úřad na šetřený případ zcela nevhodně aplikoval závěry vyplývající z rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ-26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019. V rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-R0122/2019/VZ však šlo o specifické okolnosti – předseda Úřadu hodnotil zkušenosti dodavatelů, tedy hodnoty neměřitelné a nepostihnutelné, ohledně nichž potvrdil jako správnou úvahu zadavatele, že větší zkušenost dodavatele bude logicky znamenat větší erudici.
13. V posuzované věci však jde o hodnocení konkrétních a měřitelných hodnot, a sice míry součinnosti. To, jak Úřad v napadeném rozhodnutí věc posoudil, dává zadavatelům naprostou volnost ohledně volby hodnotících kritérií, bude-li tato volba alespoň trochu logicky odůvodněná. Takový postup je však dle navrhovatele nezákonný a nesprávný.

V. Návrh rozkladu

14. Navrhovatel závěrem rozkladu navrhuje, aby předseda úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

VI. Vyjádření zadavatele k rozkladu

15. Úřad svým usnesením sp. zn. ÚOHS-S0182/2020/VZ, č. j. ÚOHS-19015/2020/531/JHI ze dne 23. 6. 2020 určil zadavateli lhůtu 5 dnů ode dne doručení předmětného usnesení pro

vyjádření se k rozkladu navrhovatele. Dne 29. 6. 2020 obdržel Úřad vyjádření zadavatele k rozkladu navrhovatele datované téhož dne.

16. Zadavatel v první řadě zdůrazňuje, že považuje rozklad za další obstrukční krok navrhovatele. Navrhovatel totiž v průběhu lhůty pro podání nabídek nepodal žádnou žádost o vysvětlení zadávacích podmínek. Toliko den před uplynutím lhůty podal proti zadávacím podmínkám námitky. Dle zadavatele navrhovatel své právo na přezkum úkonů zadavatele zneužívá. Zadavatel obdržel mnoho nabídek, tzn. stanovená lhůta účast jiných dodavatelů nemařila.
17. Dle zadavatele byla lhůta pro podání nabídek stanovena v délce 39 dnů, tedy delší, než žádá zákon. Nadto zadávacímu řízení předcházely otevřené a transparentní předběžné tržní konzultace. Zadavatel stanovil příznivě i požadavky na rozsah nabídky. Zadavatel zpracoval pro dodavatele všechny podstatné podklady, aby byli dodavatelé minimálně zatěžováni administrací nabídek atp. V případech, kde to bylo možné, umožnil namísto předkládání dokladů, jejich nahrazení čestným prohlášením.
18. Hodnoticí kritéria byla stanovena na základě poměru nabídkové ceny a kvality nabízeného systému, neboť zadavatel poptával co nejbohatší systém za co nejnižší cenu. Kritéria jsou objektivní a zadavatel nemůže předjímat, že budou uchazeči tabulky s funkcionalitou vyplňovat nepravdivě. Zadavatel je oprávněn se spolehnout na presumpci poctivosti.
19. Kontrolní mechanismy ohledně ověřování pravdivosti nabídek vychází ze zákona a námitka, že není možné informace v nabídce ověřit, je účelová. Rovněž je účelová námitka, že finální podoba systému bude obsahovat jak standardní, tak doprogramované funkcionality, takže bonifikace v hodnocení nic nevyovídá. Zadavatel namítá, že chce využívat co nejdříve systém s plnou funkcionalitou bez nutnosti dalšího rozvoje.
20. Hodnotit náročnost součinnosti zadavatele je nesmyslné. Odpovědnost za nastavení hodnoticích kritérií stíhá zadavatele. Navrhovatel se nezúčastnil předběžných tržních konzultací, ani nepodal nabídku. Navrhovatel nevysvětluje, proč by standardizované řešení mělo či nemělo být pro zadavatele více či méně vyhovující. Srovnání parametrů vozidla a parametrů ekonomického systému není argument ad absurdum, ale argument absurdní.
21. Zadavatel proto navrhuje, aby byl rozklad zamítnut a řízení zastaveno.

VII. Řízení o rozkladu

22. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 téhož právního předpisu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.
23. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení věci ve všech jejích vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž jsem s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
24. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech

rozvedeny důvody, proč jsem na základě rozkladu přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

VIII. K námitkám rozkladu

Ke lhůtě pro podání nabídek

25. Navrhovatel v rozkladu v první řadě namítá, že stanovením posledního dne lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu zadavatel vnesl do zadávacího řízení prvek netransparentnosti a zmatečnosti, který mohl mít – v důsledku různého chápání konce lhůty – přímý vliv na včasnost nabídek.
26. Touto námitkou se zabývalo podrobně napadené rozhodnutí a s důvody, proč ji neshledalo důvodnou, jsem se ztotožnil.
27. Zadavatel stanovil poslední den pro podání lhůty na den 10. 4. 2020 v 10:00 hodin, tedy na Velký pátek. Takto stanovený časový limit je dán jako pevný, a to z několika důvodů. Je nutno respektovat vůli subjektu, který konec lhůty stanoví. Jeho záměrem evidentně nebylo nastavit lhůtu pro podání nabídek jako „plovoucí“, nýbrž zvolil pevný termín.
28. Je-li zadávací řízení jen formalizovaným procesem kontraktace², jsou zadávací podmínky specifickou formou civilněprávního jednání. V občanském právu více než kde jinde hraje vůle jednajícího subjektu primární roli. Sjednají-li si strany smlouvy, že nemovitost musí být vyklizena a předána do 31. 12. určitého roku a tento den připadá na neděli, je jen těžko představitelné prolamovat jejich zcela konkrétně vyjádřenou vůli tím, že se tento termín výkladem posune do 2. 1. roku následujícího. Je třeba vycházet z toho, že subjekt tzv. „ví, co činí“ a činí tak právě proto, že tak činit chce.
29. S tím souvisí otázka aplikace ustanovení § 607 občanského zákoníku na pevně stanovený konec lhůty. Toto ustanovení je systematicky řazeno v rubrice počítání času (§ 605 – 608 občanského zákoníku). Tato část občanského zákoníku se pojmově vztahuje na lhůty a doby, které *je nutno – různými způsoby - počítat*. Jedná se o právní úpravu vztahující se na lhůty a doby určené podle dnů, měsíců, let a „kratší časové jednotky, než jsou dny“, jimž je pro zvýšení právní jistoty jejich adresátů stanoven konkrétní režim počátku a počítání.
30. Lhůta, jejíž konec je pevně stanoven, je však oproti tomu lhůtou, jejíž počátek nemusí být dán žádnou určující okolností, a současně není lhůtou, kterou by bylo nutno či vůbec možno počítat. Její konec je zřejmý již při jejím stanovení a při jejím hodnocení je třeba respektovat skutečnost, že subjekt, který lhůtu takto stanovil či sjednal, tak jednal s plným vědomím toho, kdy lhůta skončí, což současně zamýšlel. Lze rozumně předpokládat, že na pevně stanovený konec lhůty jsou navázány další postup či harmonogram zadavatele (v příkladu s vyklizením nemovitosti pronajímatele) a konkrétní termín zajišťuje jejich řádnou návaznost. Jinak by tomu nepochybně bylo v případě, kdy by byla lhůta pro podání nabídek/vyklizení

² Viz například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2019, č. j. 62 Af 76/2018-226, ve kterém je mj. uvedeno: „*Samotný proces kontraktace mezi zadavatelem a dodavatelem je nicméně ovládan povinností dodržet požadavky vyplývající ze ZZVZ, který závazně upravuje postup zadavatelů coby jedné kontraktační strany směřující k tomu, aby takový úplatný smluvní vztah vznikl, a zároveň upravuje i kontraktační postupy dodavatelů coby druhé kontraktační strany. ZZVZ obsahuje pravidla povinně aplikovatelná jak v kontraktační fázi, tak ve fázi předkontraktační (např. § 33 ZZVZ) a pokontraktační (např. § 222 ZZVZ).*“

nemovitosti stanovena např. do třiceti dnů s určením, co má být považováno za počátek lhůty.

31. Z uvedeného pak vyplývá, že jde-li o konec lhůty stanovený pevným datem, nejedná se o lhůtu, která se počítá (ve smyslu § 605 občanského zákoníku), protože na ni nelze aplikovat ustanovení § 607 občanského zákoníku. S těmito závěry koresponduje komentářová literatura, kterou cituje napadené rozhodnutí v bodu 78.
32. Co se týká judikatorního přístupu k pevně stanoveným koncům lhůt, civilistická judikatura podle dostupných zdrojů toto téma neřešila (s výjimkou pevně stanoveného termínu splatnosti, o němž dovodila, že se na nejbližší následující pracovní den neposunuje, viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4788/2017, ze dne 14. února 2018). V oblasti veřejného práva lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 9. 8. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 20/16. V něm Ústavní soud mimo jiné dospěl k závěru, že *"Zákonodárce stanovil konec lhůty k uplatnění vlastnických práv na konkrétní datum a pevným datem určil i den přechodu vlastnictví na stát, pokud obce své vlastnické právo neuplatní. Právě pevně stanovená data a zejména datum přechodu vlastnictví na stát vylučují použití obecných pravidel běhu lhůt. Stěžovatelkou použité srovnání s během lhůt pro uplatnění restitučních nároků tak není příhodné. Restituční zákony totiž vázaly konec lhůty nikoli na pevně stanovené datum, ale na uplynutí času."*
33. Ze všech uvedených důvodů jsem tak dospěl k závěru, že poslední den lhůty pro podání nabídek byl stanoven způsobem, který neodporuje zákonu. Lhůta pro podání nabídek v délce 39 dnů byla dostatečně dlouhá a její konec byl dán jednoznačně, byť se ztotožňuji s Úřadem v tom, že ne zcela vhodně.
34. Na okraj podotýkám, že ani navrhovatel ani žádný jiný subjekt netvrdí, že by v důsledku konce lhůty v den pracovního klidu podal nabídku opožděně, či mu tím bylo zcela znemožněno ji podat. V této souvislosti jsem přesvědčen, že byl-li navrhovatel subjektivně v nejistotě co do konce lhůty, měl 39 dnů na to, aby žádal zadavatele o vysvětlení nejasnosti. Rovněž jsem přesvědčen, že dodavatel zvažující podání nabídky je podnikatelem, který postupuje s odbornou péčí, s určitou mírou opatrnosti a s vědomím mechanismu fungování elektronických nástrojů, protože mu poslední den lhůty pro podání nabídek stanovený na den pracovního klidu nezakládá překážku pro účast v zadávacím řízení.

K hodnoticím kritériím

35. Další okruh rozkladových a před tím návrhových námitek navrhovatele směřoval proti způsobu, jakým zadavatel stanovil dílčí hodnoticí kritéria, neboť ta dle navrhovatele nezohledňují kvalitu díla ani náročnost na součinnost zadavatele, kterou ovšem zadavatel nastavení kritérií odůvodňuje.
36. Čl. 9. „Hodnoticí kritéria“ zadávací dokumentace uvádí, že hodnocení nabídek bude provedeno podle ekonomické výhodnosti nabídek, a to na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality. Z bodu 9.1 „Dílčí hodnoticí kritéria“, zadávací dokumentace vyplývá, že dílčími kritérii hodnocení jsou mj. „9.1.3 Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ s váhou 25 % a „9.1.4 Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ s váhou 15 %. V následujícím bodu 9.2 „Způsob hodnocení“ zadávací dokumentace zadavatel mj. uvedl, že v rámci dílčího

hodnoticího kritéria 9.1.3 bude hodnocena míra splnění povinných požadavků ve standardu uvedená dodavatelem v tabulce Požadovaná funkcionalita systému. Zadavatel následně uvádí, že u funkcionalit, které má dodavatel již hotové, tuto skutečnost u jednotlivých funkcionalit uvede. Zcela shodně pak zadavatel instruuje ohledně rozšiřujících požadavků (bod 9.1.4). Konkrétní textaci uvádí napadené rozhodnutí v bodu 55.

37. Pro posouzení hodnoticích kritérií je třeba vyjít primárně ze zákonných požadavků na jejich parametry, tedy z obecného ustanovení § 6 zákona, podle něž musí zadavatel při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti a vůči dodavatelům musí dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazů diskriminace.
38. Zadávací podmínky pak dle § 36 zákona nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
39. Podle § 116 odst. 1 zákona platí, že pro hodnocení ekonomické výhodnosti nabídky podle kvality je zadavatel povinen stanovit kritéria, která vyjadřují kvalitativní, environmentální nebo sociální hlediska spojená s předmětem veřejné zakázky. Podle § 116 odst. 3 platí, že kritéria kvality musí být vymezena tak, aby podle nich nabídky mohly být porovnatelné a naplnění kritérií ověřitelné.
40. Z obecných principů zadávání veřejných zakázek se dovozuje odpovědnost zadavatele za stanovení zadávacích podmínek, ty mají odpovídat jeho potřebám a požadavkům na předmět plnění. Zadavatel je tak jediným subjektem, který má právo zadávací podmínky stanovit (srov. bod 21 rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 30. 4. 2019, č. j. ÚOHS-R0041/2019/VZ-11861/2019/322/JSu). Pokud je stanoví zákonně, ale – vzhledem ke svým vlastním potřebám – nevhodně, jde to pouze k jeho vlastní tíži. Jako takový odpovídá za to, aby hodnoticí kritéria byla v souladu se zákonnými ustanoveními, zde konkrétně § 6, § 36 a § 116 zákona. Jde tedy o to, aby byla hodnoticí kritéria nastavena ve vztahu k plnění veřejné zakázky přiměřeně a aby hospodářskou soutěž neomezovala bezdůvodně.
41. Zákon ponechává zadavatelům značnou míru vlastního uvážení stran postupu v zadávacím řízení, a pokud zadávací podmínky – včetně kritérií hodnocení – zobrazují potřebu zadavatele, jsou přiměřené a jsou potřebou zadavatele odůvodněny a současně neporušují zákon či jeho zásady, musí takové zadávací podmínky obstát. V této souvislosti podotýkám, že judikatura je k přezkumu postupu zadavatele ještě zdrženlivější, viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2005j, č. j. 31 Ca 83/2004-36, v němž soud uvádí: *„Nelze přehlédnout, že orgán dohledu, stejně jako soud v rámci správního soudnictví, posuzují toliko zákonnost postupu zadavatelů při zadávání veřejných zakázek, tedy soulad jejich rozhodnutí s literou zákona. Jakkoli se může rozhodnutí zadavatele nebo jeho jiný relevantní úkon jevit jako neefektivní či dokonce iracionální, orgán dohledu, stejně jako soud, nemohou tyto skutečnosti ve svém rozhodování zohlednit.“*
42. Při prvotním posouzení předmětných hodnoticích kritérií je nutno konstatovat, že jde o kritéria jednoznačně formulovaná a ověřitelná, jejichž vztah k plnění veřejné zakázky je zcela jednoznačný.
43. K navrhovatelově námitce, že stávající stav nabízených systémů nic nevyovídá o jejich budoucí kvalitě, uvádím následující. V posuzovaném případě zadavatel vytvořil seznam

funkcionalit, které by poptávaný systém měl obsahovat, s tím, že v hodnocení nabídek zohledňuje, do jaké míry nabízené systémy již požadované funkcionality obsahují. Z takto nastaveného kritéria je zřejmé, že pro zadavatele představuje kvalitu už aktuální technická úroveň nabízených systémů, která v sobě odráží jednak zkušenost dodavatele s určitou funkcionalitou, jednak – a zde se ztotožňuji s názorem prezentovaným v napadeném rozhodnutí (bod 108) – racionální úvahu o úspoře času a součinnosti zadavatele při doprogramování kompletního rejstříku funkcí systému.

44. Navrhovatel v návrhu ani v rozkladu netvrdí, že by zadavatelem požadované funkcionality představovaly požadavky mimořádné či excesivní. Takové zjištění ze seznamu funkcionalit ani prima facie nevyplývá. Právě to, že zadavatel poptává ekonomický informační systém s běžnými funkcionalitami, považuji pro posouzení hodnotících kritérií za významné. Zadavatel tak mezi systémy, které jsou na trhu široce dostupné, dává – v míře 40 % - přednost co možná nejuplněnějšímu řešení, aniž by zvýhodňoval konkrétního dodavatele, či skupinu dodavatelů. Manipulovatelnost výsledkem zadávacího řízení skrze hodnotící kritéria si lze oproti tomu představit v situaci, kdy zadavatel požaduje vytvoření velmi specifického systému, jehož okruh dodavatelů je omezený a preferencí určité funkcionality může být o výsledku řízení rozhodnuto.
45. Zadavatel zohlednil posuzovaná dílčí kritéria v hodnocení 40 %, z čehož je zřejmé, že umožnil, aby v zadávacím řízení uspěl dodavatel, který by se soustředil především na nejnižší nabídkovou cenu, zatímco v části hodnocení funkcionalit by nebyl nejuspěšnější. K takto nastaveným kritériím lze uzavřít, že zadavatel mírně preferuje cenu nabízeného plnění, avšak současně nerezignoval na určitou efektivitu při vytváření a implementaci nového systému, při čemž dále v hodnocení rozlišuje, která funkcionalita je pro něj významnější než jiná.
46. Navrhovatel v rozkladu uvádí, že pokud zadavatel chtěl hodnotit míru součinnosti s dodavatelem při plnění veřejné zakázky, měl nastavit hodnotící kritérium náročnosti na součinnost zadavatele. V této souvislosti podotýkám, že považuji za zcela racionální a stěží oddiskutovatelný předpoklad zadavatele, že systém, který již značnou část požadovaných funkcí obsahuje, bude z hlediska jeho času a pozornosti méně náročný než systém, který bude teprve vytvářen a bude jej třeba testovat a odstraňovat jeho problémy. Naopak je těžko představitelné, jak by v praxi vypadalo hodnotící kritérium posuzující náročnost na součinnost zadavatele, když objem součinnosti zadavatele bude posléze v procesu realizaci zakázky muset být právě takový, aby mohlo být plnění poskytnuto a řádně předáno. Rovněž je třeba poukázat na to, že sama existence „lépe“ formulovaných zadávacích podmínek zakládá nezákonnost zadávacích podmínek, kterou jsou posuzovány (srov. již jednou citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2019, č. j. 62 Af 76/2018-226, ze kterého se podává: *„Tu je zdejší soud toho názoru, že žalovaný není od toho, aby posuzoval, zda zadavatel z řešení, jež by přicházela v úvahu, zvolil řešení nejhodnější, nýbrž zda způsob, jaký zadavatel zvolil, porušuje ZZVZ či nikoli. Žalovaný tu není ani proto, aby vedl úvahy ohledně celkové ekonomické výhodnosti zadavatelem zvoleného řešení (pro zadavatele samotného).“*). Jak již bylo naznačeno výše, před Úřadem není posuzována vhodnost zadávacích podmínek, nýbrž jejich soulad se zákonem a atribut „vhodnosti“ pak sám o sobě bez dalšího o nezákonnosti zadávacích podmínek nesvědčí.
47. Navrhovatel v rozkladu dále namítá, že Úřad ve své argumentaci nesprávně odkazuje na rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ-26282/2019/322/HSc ze dne

25. 9. 2019, neboť toto rozhodnutí se vztahuje na neměřitelné a nepostihnutelné zkušenosti dodavatelů. K této námitce jsem se zaměřil na způsob, jakým napadené rozhodnutí s odkazovaným rozhodnutím pracuje a jaké závěry z něj vyvozuje, a ani této rozkladové námitce nemohu přisvědčit.

48. Odkazované rozhodnutí se podrobně a velmi obecně zabývá hodnoticími kritérii, přičemž až do okamžiku, kdy své závěry aplikuje na případ, který je jeho předmětem, jde o úvahy obecné a především obecně platné. Žádná z úvah, z nichž napadené rozhodnutí vychází, není pro nyní posuzovanou věc nepřiléhavá, či nesprávně aplikovaná.
49. Na závěr je totiž třeba zdůraznit, že zadavatelé mají při stanovení hodnoticích kritérií velkou volnost, která je omezena toliko zákonem a požadavky na důvodnost a přiměřenost zadávacích podmínek.

IX. Závěr

50. Po zvážení všech aspektů dané věci a rozkladových námitek navrhovatele, na základě zjištění, že Úřad postupoval při rozhodnutí o návrhu v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.
51. V řešeném případě vyvstaly na základě rozkladu dvě stěžejní otázky. První z nich byla, zda se poslední den lhůty pro podání nabídek spadající na den pracovního klidu posunuje na nejbližší následující pracovní den. Zde bylo dovozeno, že nikoliv, neboť jde o konec lhůty stanovený pevným datem, na něž se nevztahují pravidla pro počítání času obsažená v občanském zákoníku. Druhou otázkou pak byla zákonnost nastavení dílčích kritérií hodnocení, která namísto kvality budoucího systému zohledňují stav nabízených systémů v době podání nabídek. Ohledně této otázky platí, že zadavatel má v otázce nastavení hodnoticích kritérií velký prostor pro vlastní úvahy. Do hodnoticích kritérií, která respektují zákon, jsou přiměřená, objektivní, nediskriminační a pro zadavatele představují určitou racionální kvalitu, pak není Úřad oprávněn zasáhnout.
52. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. MAGION system, a. s., IČO 25872818, se sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín
2. Filosofický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy